

MARIJIN OGRAČEK

NA ČAST DETETI MARIJKI

GA VREJŪJE ZA NAŠO DEČICO

KLEKL JOŽEF, VP. PLEB.

V ČRENŠOVCIH.

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1931.

CENA NA SKŪPNI NASLOV LETNO 4 D.

Pišemo sl.

Dari. Dare štere smo obečali, ka dobijo tisti, ki so vgonili vganke, smo vse razdelili. Če štero dete ne bi dobilo dara, naj nam to včasi naznani, ka te dare gorpoiščemo.

Rešitev vganek. Pesmica štero bi mogli dopuniti, kak je objavo majuški snopič, bi se mogla etak dopuniti:

Moja zlata ptičica,
Da bi mi še spevala,
Bi te jaz pobožala,
Nikdar več ne mučila.

Rešitev so poslali sledeči: Kolar Bara, Črensovci 6. raz. ki žele v svojoj pesmici, da bi njej mamica še dugo živela, tebi jo pozdravila i nikdar več ne razžalila.; Gabor Katica z Črensovec piše, naj bi mamica šče enkrat vstala, te bi jo posebno ljubila i več nikdar ne žalila. Z ednim piše strici, ka se Ogračeki jako veseli, ar dosta lepoga prinaša. Piše, ka je cela hiša jokala, gda je čtela lepo pripovedko od telovskih lelij. Vganko na mater so ešče rešili sledeči: Horvat Marija z M. Polane, Režonja Adam z Črensovec, Kikel Matjaš z Črensovec, Kustec Marija z Srednje Bistrice, Rous Matjaš z Črensovec, Zadavec Marija z D. Lendave, Ciglit Marjeta z D. Lendave, Tratnjek Marija z Lipovec, Ferenci Marija i Torma Manjika z D. Lendave, Lebar Barica z Beltinec, Lebar Anika z Beltinec, Piv Mimica z Martjanec, Hajdinjak Regina z D. Lendave, Vuk Gizela i Domjan Terezija iz D. Lendave, Törnär Verona z Nedelice, Kocet Veronika z Nedelice, Nežič Veronika z Nedelice, Matko Ana z Odranec, Kociper Treza z Odranec, Vogrinčič Milika z Gerlinec, Marič Matjaš z Odranec, veseli se lepomi čtenji v Ogračeki, Korpič Trezika z Čepinec, piše, da njej najbole ugaja pripovedka „Telovske lelije“, Hozjan Zoltan z D. Lendave, Leiner Ignac z Mostja, Tkalec Marija z Gornje Bistrice, Kreslin Matilda z G. Bistrice, Ivko Marija z G. Bistrice, piše, da se njej prav dopadne Ograček, Šumen Franc z Črensovec, Gerič Jožef z V. Polane, Raduha Vincenc z Odranec, Ternar Katica z V. Polane, iz Sr. Bistrice: Vučko Marija, Kolenko Marija, Utroša Rufina, zahvali se strici, ka so tak dobri ka se mučijo za dobrobit dečice, Krapec Ivan, Kustec Martin, Godina Marija, Štiblar Marija, Kerec Dragica i Žilavec Ema iz Vadarec; zahvalita se za lepo povest od Trezike i Mimike, štera jive je do skuz genola.

Na rožico so rešili sledeči: Trajber Štefan i Puhan Peter z Kobilja, Škrban Janoš i Tibaut Martin z Mostja; te piše, ka se njemi je najbole dopadnola pripovedka od mladoga romara i ka Ograček jako rad čte i ga komaj čaka; Z Odranec: Vegič Jožef, zahvaljuje se za Ograček i naznanja, ka se njemi najbole to dopadne, kakše detece je bila Marijika; Borovič Vincenc, Nedelko Veronika, Gjerkeš Barica i Čeh Anica z Nedelice; Žizek Jožef z Črensovec, Utroša Anica i Puhan Magda iz Golinika; pišete, da v tujini od doma komaj čakata domači jezik; na lelijo rešo: Lopert Peter z Kobilja. Na Marijiko i Marijo so rešili: Mesarič Anica i Štefan z Lipovec; iz Odranec: Zadavec Mihal, Hajdinjak Alojz, Antolin Martin, Hajdinjak Martin; piše, ka se njemi najbole dopadne navuk od Marijike; Kavaš Ivan, Perkič Rozika i Baluško Trezika z Noršinec, Balažek Gizika z V. Polane, Pintarič Franciška z Gerlinec, Gobar Marija z Rankovec.

Na sestrico je rešila: Torma Manjika z Dol. Lendave.

Pravilno je rešila na ptičico: Ferenci Marija z D. Lendave. Pri g. dekani dobi knjigico: „Roža deklet“.

Pošta.

Ferenci Marija i Torma Manjika D. Lendava. Pišeta, da vama te mali Ograček prineseo veliko veselje. Prav je tak, le veselita se njemi i to veselje delita i z drugov decov, vsi naj bodejo veseli z Marijikov. Vsi ga radi čtite. — Hajdinjak Alojzij, Odranci. Pišeš, naj ne devam pera z rok, si ti že nabralo 17 kotrig za bodočo bratovčino Marijikino i ka jih bo ešče več. Hvala lepa za gorečnost, le tak naprej po toj poti. Naš narod mora postati trezen i veren narod kak so bili njegovi očaki i deca ga morate strezniti. — Leiner Ignac, Mostje. Zahvaljuješ se strici, ka vas vodijo po dobroj poti, po sladko lepom Ogračeki, v šterom Marija okapa rožice, vaše dušice. Pišeš, ka je strica Bog poslal, ovak nebi vi draga dečica nikaj znali od Marijike i obečavleš, ka ščeš z dečicov idti po poti, po šteroj do vas stric vodili. — Lepa hvala, dragi Nacek za te krasne reči priznanja. Stric ne želejo drugo kak do ostanete zaistino lelije, dobra, čista, dečica. O kak mo ednok pri Marijiki v nebi veseli, ka smo, se okoli nje zbirali, na zemli jaz, ki sem vas vodo i vi, ki ste me bogali. — Cigūt Marjeta, Torma Manjika, Ferenci Marija. D. Lendava. Zahvaljijete se za doblene dare i mi poročate, da od veselja ne s te znale kaj bi si začele. Lepo je takše nedužno veselje, o naj le ostane vsikdar pri vas. Tudi stric se veselijo, kda od vašega veselja čtejo. — Dva Ferencok Ludvika. Kobilje. To sta najšla, ka je na sliki bilo, ali morala bi ono drugo tudi rešiti; za to drugo se davajo nagrade. Drugoč vse rešita. — Balaško Trezika. Noršinci Vi Noršinski naročniki iščite svoje podobice i svetinjice pri g. Edšidi v Soboti, Križova 4. — Vogrinčič Milika. Gerlinci. Veseli me, da si knigo sprejela i se njej raduješ kak i Ogračeki. Dokeč boš ga teško čakala, tečas boš Marijiko ljubila. To je pa največši kinč na sveti. — Jerebic Jožef. Beltinci. Velika je tvoja gorečnost, ka si nabralo za treznostno društvo Marijikino 70 kotrig. Le ostanite, draga dečica, stanovitni. Preveč se raduje cela Kristušova cerkev vašemi velikomi šeregi, šteri naj le raste i doraste v veliko vojsko Marijikino! — Hajdinjak Gizela i Ipavec Slavica. D. Lendava. Vredni sta pohvale za trūd, a rešitev je prišla prepozno. — Piv Mimica. Martjanci. „Pišem vam, da smo vsi veseli i zadovoljni z Marijikinim Ogračekom. Marijikin Ograček je pravi ograček i lelije v tom ogračeki smo mi naročniki toga dobroga tiska. Bog daj, da bi kem več lelij prišlo v te ograček, da bi je Marija čistila, plela, pa zalevala, da bi tem bole cevele i dišale gor k Bogi!“ — Tem lepim rečam nemam kaj pridjati, samo želem, draga Mimica, ka bi je dobra Marijika poslušnola. — Zadravec Marija. D. Lendava. Pišeš, da večkrat hodiš zvedavat z svojimi pajdašicami po Ogračeki i da vas je 9 naročenih na njega. — Le veselte se njemi draga deklice, Marijika pa naj se vam veseli! Ograček širite! — Horvat Marija M. Polana. „Jako jih pozdravim, dragi stric, i njim želem od nebeske Mamike lepo zdravje i veselje.“ — Prav, drago dete, moli ti i naj moli i druga deca mi za zdravje v duši i v teli ka mo vam mogeo teliko let pošilati Ograček, kak to žele dobra nebeska Mamika. — Ogračekov dobiš 27. — Dragi Dečica! Stric se vsem kak najlepše zahvaljujejo za lübezni pune pozdrave i vaše nedužne vrstice i vas telikaj i oni prav iz srca pozdravljajo pa vam naznanjajo, da za vse vas dostakrat molijo Boga, posebno pa vsaki den pri i po svetoj meši.

VGANKE.

Poznam pot, štera neje širša, kak deteča dlan, pa vendar se prevozi na njej ednomi na veselje, drugomi na žalost ladja, železnica, hiša, palača, ešče cela vrednost z živinov vred. Vgonite:

I. Ka je to za poti?

II. Što hodi po toj poti?

KI vgoni, dobi lepo kupico. Rešitev se mora poslati do 8. augusta.

III.

Poiščite, kaj je skritoga!

Vsem širitelom i šritelcam Mar. Ogračeka naznanjamo, ka morajo polletno naročnino notri poslati vsi. Vredništvo i Uprava.

Priloga M. List i ž njim Novin.

Cena na skupni naslov letno 4 Din.

Kakše detece je bila Marijika?

Marijika je bila trezno detece. Trezen je tisti, ki nepije opojne pijače, ka bi njemi škodilé. Opojne pijače, kak vino, žganica, pivo i spodobne pijače škodijo vsakomi mladomi teli notri do prek 20 let, dokeč pač telo raste i se razvija. Ešče bole pa škodijo v duši. Marijika je zato v svojoj mladosti nikdar ne pila nikaj opojnoga. Ona je mela jako pobožno i pametno mamiko i tudi takšega ajteka. Njeva nikdar nesta njej davala nikaj opojnoga. Pa včasi se je zgodilo, ka so deteti drugi ponudili, kda ne bilo poleg mamike pa ajteka. Pa znate ka je Marijika pri takših prilikaj napravila? Ona je bila puna z božov miloščov i rada je molila, zato je pa mela moč, ka je pri takših ponudbaj lepo krotko pa odločno pilo odklonila: *Hvala lepa, škodí mí, ne pijem.* Opojne pijače škodijo teli v mladosti, dosta bole pa ešče v duši. V duši se obüdijo po takšem pili grde misli i žele, srce se napuni z nedostojnimi kepami, slikami, molitev se zmrzi, obüdi se pa iskanje samo šveckoga veselja i greha. Marijika je to vse spoznala, zato ka je bila puna bože modrosti že v gingavoj mladosti. I da je te velike nesreče opojnih pijač spoznala, zato se jih je ogibala. Pa gda je že znala šteti, te je štela v svetom Pismi tudi ete bože reči: „*vu vini je nečistost.*“ Ona pa je štela biti čista dekla; ona se je Bogu štela dopadnoti, ne pa sveti, zato za celi široki svet neje sprejela nikše opojne pijače nikdar i od nikoga.

Tak delaj tudi ti drago detece. Ne pij i ne vzemi od nikoga opojne pijače. Ka pa če ti stariše takše ponujajo? Tudi ne vzemi.

V tom nesi dužno bogato stariša. Ka Bog ne dovoli, to stariš ne sme zapovedavati. Bog pa ne dovoli, da bi si ti pokvarilo dūšo i telo, zato ne vzemi nikše opojne pijače od nikoga. „Škodl mi, ne smem piti“. To naj bo tvoj odgovor. I če ma do tebe samo piknjico lūbezni stariš ali rod, ali štokoli, nede te več trūcao, nego lepo te pri miri pūsti. Pa takših starišov ja jako malo, skoro jih nega, ki bi tak nespametni, trdosrčni i tak kruti bili, da bi svojo deco zapajali. Največ starišov je dobrih, pametnih, ki ščejo, ka bi njihova deca bila trezna, ne pa pijana. Zato pa vzeme tvoj ajtek i tvoja mamika tvojo odločnost, drago dete, z radostjov na znanje, ka ne boš pilo opojnih pijač do popunjenoga 20 leta. O kak se bo dober Jezuš veselio našoj treznoj dečici! O kak lepi bo naš šereg i kak veliki! Mi se vūpamo, da spravimo vso našo dečico v bratovčino deteta Marijike, i ka bo vsa naša dečica po zgledi toga blagoga deteta trezna. Na vnoge jezere i desetjezere bo šteo naš šereg, ki ga bo vodila Marijika. Na zastavo, štero bo to dete v rokaj nosilo, pa bo zapisano: *Trezna mladina odiči Boga i reši dūše!*

Kak napredūje priglašūvanje za bodočo bratovčino deteta Marijike?

Priglasila se je prva dečica iz beltinske fare. Jako lepo število se je priglasilo. Gda se priglasijo i z drūgih far, z veseljom naznanimo našim malim naročnikom i njihovim starišam, keliko se jih je priglasilo. Gda to naznanimo, ovadimo tūdi nekaj veseloga. Ka?! Tista beltinska dečica, štera se je prijavila za bodočo bratovčino, nam je spravila jako veliko veselje. Eden deo te dece je prišo dobro vūro daleč na tešče k spovedi v Črensovce. Tū so se lepo spovedali i pristopili k svetomi obhajili i tak se pripravili na lepi Marijin osvetek, na Srpno Marijo, šteri nas opomina na tisti veseli dogodek, gda je Marija šla k Elizabeti, k materi treznoga sv. Ivana Krstitela, i gda je bio te na Marijin glas posvečen od sv. Dūha že v maternoj utrobi.

Moč presvete Krvi Kristušove.

Draga dečica! Zagvišno radi poslušate, če vam što kaj pripovedavle. Vsi radi čūjete, če vas dedek ali mamica k sebi pozove i vam kaj lepoga pove. Tak tūdi mene dnes poslušajte, ar vam nekaj novoga povem.

Najprle vas ešče pitam, eli ste že včili biblijo? Tisti, šteri ste v višišij razredah, ste že čūli v šoli od g. kaplana, od Možeša pripovidavati. To pa, ka vam jaz ščem povedati, so vam g. kaplan zagvišno ne pravili. Zato me dobro poslušajte.

Mojzeš je bio boži poslanec, šteri je dao Židovom, kda so šli iz Egiptoma, desetere zapovedi. Poleg toga pa jim je dao dosta navukov, kak morejo živeti. Med drugim njim je zapovedao, da morajo bujti agnjeca i z njegovov krvjov namazati dveri vsake hiše. To so včinoli Izraelci. Oni pa, šteri so ne bogali — to

KEREC JOŽEF,

prvi misijonar Slovenske Krajine, ki so po 12 letnom trūdapunom misijonskom deli med poganskim kitajskim narodom prišli v svoj rojstni kraj, v Prosečko ves i mešūvali v domačoj farnoj cerkvi pri sv. Sebeštjani obrvim 5. juna toga leta. Draga dečica, večkrat molite za dobroga našega misijonara, ka dosta poganov pripelajo k Jezušī.

so bili Egipčani — so bili jako kaštigani. K tistoj hiži je v naslednjoj noči prišeo angeo i z njim smrt. Vmro je nastarejši sin.

Tak so po toj božoj kaštigi v celom Egipti meli Egipčani mrtvece, ar njihov krao Farao ne šteo pūstiti iz države Izraelcov, tej so pa z veseljom šli po toj desetoj strašnoj kaštigi iz Egipta

v Palestino, v tisto deželo, štero njim je Bog oblübo i v šteroj se je narodo, živo i vmro tüdi sam dober Jezuš.

Zdaj vam pa razložim, draga deca, zakaj je vmro pri tistoj hiši najstarejši sin, gde so ne s krvjov dver poškropili. Ta krv je predpodoba Kristušove Krvi, štera je bila na križnom drevi na Olskoj gori i na Kalvariji prelijana. Krv od bujtoga agnjeca je mela moč od Kristušove Krvi. Angeo, ki je hodo okoli po tistij hižah, gde so ne poškrapili dver z krvjov, je bio kak pravijo sveti očevje — hüdobni angeo. K hiši, ki je bila s krvjov poškropljena, je ne mogeo, ar je krv vničila moč hüdobnoga düha. Odked pa je mela ta krv svojo moč, sem vam že povedao — najmre od Kristušove Krvi. Ali zdaj razmite? No dobro.

Takša krv, ki ma moč proti hüdobnomi dühi, je ešče dnesden i to je Oltarsko svestvo.

Zato, draga dečica, če ščete, da hüdobni düh ne de meo nad vami nikše moči, te ite dostakrat k svetomi prečiščavanji. Če te vživali sveto Kristušovo krv i telo v oltarskom svestvi, te ne merjete po smrtnom grehe, te te večno živeli v nebesaj.

Od Kristušove Krvi vam pa zato pišem te rendice, ar je toga meseca prvi den i celi mesec posvečeni predragoj Krvi Jezušovej, ki je rešila celi svet.

**Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih nevarnostih!
Pokrij nas s svojov svetov krvjov! Amen.**

Spoznajte svojega sovražnika, draga dečica.

Na sveti mamo vno go sovražnikov. Zato je potrebno, da spoznate vi, draga dečica, te sovražnike, posebno vi, ki ščete biti v bratovščini Marijike. Tej sovražniki so ne nevarni samo za telo, nego i za düšo. Najnevarnejši, draga dečica, pa je tisti, šteri nam vniči telo popolnoma ali pa pripravi mišljenje človeka do toga, ka začne moriti, pobijati ali pa inače noreti.

Ali poznate, draga dečica, toga sovražnika? Te sovražnik se vsakomi dela prijatela, ali te prijateo je jako nevaren. Vnogim se je prikazüvao i jih je vno go tüdi še pogübo.

Što je te sovražnik?

Alkohol je, draga dečica — što ga ne pozna?! Mnenja od alkohola so različna. Na ednoj strani mamo na Slovenskom telko vina, ka lüdje živejo od njega; na drugoj strani pa telko pijancov, ka od pijače vmirajo.

Zato se, draga dečica, moremo z tem sovražnikom — alkoholom — spoznati.

Kakši je te naš stari znanec? Poglednimo ga od nog do glave.

Alkohol je tekočina brez farbe, pekočega okusa, se lahko

vžge i gori s plavkastim plamenom. Navadno njemi pravimo špirit. Če vleješ žganico na cukar pa zraven podržiš špico, se vžge te alkohol i plavkasto gori.

Navadno je v vseh pijačah, štere človeka zmešajo ka postane nori, alkohol. Takše pijače so: Rum, štteri ma največ alkohola, te konjak, žganica, vino, jabočnica, a najmenje alkohola pa ma pivo. Pivo ma v sebi nikelko redilnih snovi — pa jako malo. Pri vinl so se pa vse redilne snovi spremenile, gda je to vrelo, v sladkor.

Pol litra čistoga alkohola vmori najmočnejšega človeka. Za deco je dosta edna kupica, za malo dete pa edna žlica zadostuje, ka je vmori.

Te pijače so same na sebi jako nedužne. Ka je Bog dao, je vse dobro. Samo ka ljudje te pijače ne vejo zmerno nūcati. Če bi ne bilo nezmernosti, bi pijače nikomi ne branili, kak nikomi ne branimo ne krūha, ne krumpišov. Zato se moremo, draga dečica, boriti proti nezmernosti vživanja alkohola. To nezmernost zovemo alkoholizem. Te napravi na sveti največ hūdoga, je tisti, šteromi so napovedali vojsko po vsem sveti. Zato se ga, draga dečica, varūjmo, ne vživlmo ga. Naj nam bodo vzgled tisti dečki i dekle na Irskom, štteri do svojega 21. leta ne vžijejo niti kaple alkohola.

Gde i kakšl je Jezušek?

Preminoče dneve ste, draga dečica, prvič stopili k svetomi obhajili ali prečiščavanji. Prvikrat je zavživala vaša dūša Boga nebe i zemle. O kak veseli ste bili, ste te že meli gorečo svečo v roki ali ne, ste mele venček na glavi ali ne, ste bile v belo oblečene ali ne, ste meli pūšlec rožic na kaputeki ali pa ne?! Srečni ste bili vsi, ar ste dobili najlepšega, najslajšega, najmodrejšega najpravičnejšega Gospoda v svojo dūšo. V dūšo ste ga dobili. I tū v dūši znate kak dugo ostane Jezuš? On bi rad vsikdar ostao. On kak Bog ostane v dūši vsikdar, dokeč ga dūša vō ne vrže. Moj Bog, ka sam to napisao?! Da tak dugo ostane, dokeč ga dūša vō ne vrže. Gda pa vrže ta vū dobrog Gospoda? *Te. gda smrtno zagreši.* Smrten greh zgrabi Jezuša i ga vrže vō z dūše, pa njemi tisto napravi, ka so njemi napravili židovje, gda so ga na kriz pribili?! A Jezuš je pa neskončno *pravičen*. On nemore nikdar nikše krivice misliti, ne povedati, ne včiniti, niti té dopūstiti. Pa to ne krivica, da so ga z dūše vrgli, z dūše, šttera je njegova i ka ga znova križajo? To je nezgovorno velika krivica. I da je Jezuš neskončno pravičen, nemore trpeti krivice, on jo mora kaštigati. Smrten greh je neskončna žalitev Boga, zato ga Bog mora z večnim peklom kaštigati zavolo svoje pravičnosti. Bog nemore šenkati te kaštige zavolo svoje pravičnosti. Če Bog ne bi kaštigao smrtnoga greha z peklom, ne bi bio pravičen i ne bi bio niti Bog. Vidiš zdaj, drago detece, kak močno, kak jako, ka trno se moraš ogibati smrtnoga greha. Pa če bi

gda tak nesrečno bilo, ka bi v njega privolilo, te moraš včasih k spovedi iti. Spoved najprej ma v sebi Jezušove skuze, štete, če grehe obžalujemo i se vseh spovemo, zbrisejo vse naše grehe i duša postane tak čista, kak da se nebi nikdar bila zamazala. A ednoga pa nemore duša nikdar nazaj dobiti, če zgubi Jezusa po smrtnom grehi, *nemore nazaj dobiti krstne nedužnosti*. Te najdragši kinč je naveke zgubljen, ar je samo eden jedini za vsako dušo. Če ga duša zgubi, mora pokoro delati i z pokorov si drugi kinč nazaj spraviti kinč, velike lübezni, a nedužnost se več nikdar ne povrne. Zato zovi, drago detece, na pomoč v vsakšem skušavanji Marijiko: „*Marijka, pomagaj mi, ka ne za-grešim,*“ ka ti ostane te največši kinč: nedužnost.

Zadovolno dete.

Palačo imam lepo:
Je z samoga zlata;
Odefo sem v obleko
Iz sivoga neba.

Palača: vest je moja,
Ki greha nepozna;
Obleka milost boža,
Ki dala njej Boga.

Oj srečno in' veselo
Si spevlem vsepovsod,
Me čüje rado nebo,
Ar v meni biva Bog.

Srčen.

Viktorija Razlag

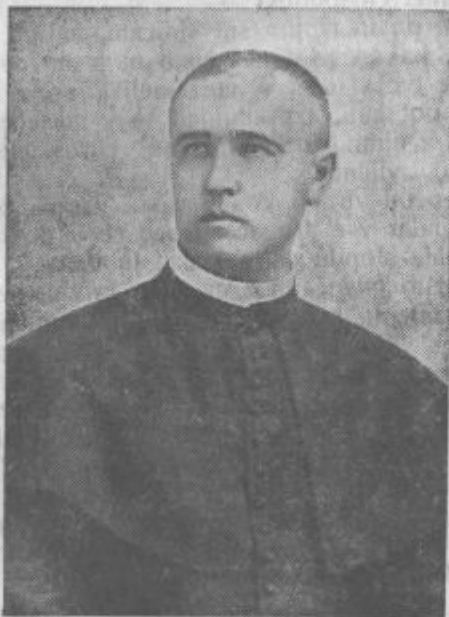
Zinka.

Osem lepih cvetočih spomladi je za mano, kar se je nutil mojim očem neizbrisen lep prizor, — angelsko čiste otroške lübezni. In čeravno je ta doba precej dolga, ni ugasnila v mojem srcu ta mila podoba, ki mi je odprla prosti pogled v življenje, — nežnega otroka, Zinke. — Spomin mi silil nazaj v ono dobo, v oni dan, ko sem doživela vse to.

Bila je nedelja! Dan molitve in počitka. Po bližnji poti, ki pelje mimo naše hiše, — so hiteli ljudje, k popoldanski službi božji. Tudi jaz sem bila pripravljena k tej pobožnosti, ker pa še je bilo časa dovolj, sem se napotila s knjigo v roki, — v domači vrt. Brati nisem mogla, ker me je ljudstvo venomer motilo, s svojimi glasnimi pogovori. Zato sem se podala k vrtni ograji ter čakala, da tudi mene zvon pokliče v cerkev!

Moj pogled pa je nenadoma obstal na ženi, ki je prihajala nasproti meni. Njenega vratu pa se je lübeče oklepalo ljubko dekletce, — v starosti — dveh do treh let. Iz otrokovih milih oči, je sijalo nekaj nadzemskega; in kō je dekletce uprlo v mene svoj angelsko čisti pogled, — je obdala vso mojo notranjost, neka sladka sreča, — in hrepenenje, zreti v te angelske oči, — vedno — brez konca me je obdalo. Lübeče je zrla mati v svoje

dete, ki ji je venomer božalo, prijazno lice in ji šepetalo sladke besede: „Ti moja, — moja mamica!“ — Mati pa je hitela naprej, — da si izprosi od Vsemogočnega blagoslova, — ki naj bo vodnik njej in njenim otrokom, skozi življenje. Nemo sem zrla za njo, — in za njenim angelsko milim otrokom, ki se mi je ljubeče smehljajal iz njenega naročja, dokler mi ga ni zakrilo cestno obzidje! —

HORVAT JOŽEF,

plebanoš martjanski, ki so 1. maja vmrli v Martjancih z pobožnov smrtjov. Pokojnoma dobromi verovučiteli naj dečica martjanske fare stem izkaže zahvalnost, ka so njej pokojni telikokrat razlagali Jezušov navuk, ka so je spovedali i prečiščavali, ka de dosta molila za njihovo dušo

Po tem prizoru, ki je globoko segel v mojo dušo, — je minulo dolgih šest let! — Čestokrat sem slonela ob nedeljah, ob vrtni ograji. Zrla sem v zadovoljne obraze mimoidočih, poslušala njih pogovore. Tistega otroško ljubezni polnega pogleda, pa nisem dočakala tako dolgo. Čakala sem nanj, — da bi mi povedal o sreči, — o sanjah mladostnega srca! —

Tiho sem slonela ob odprtem oknu, — skozi katerega so padali topli solnčni žarki. Nebo je bilo jasno, niti enega oblaka ni bilo videti na njem! Kako tudi!

Saj so ta dan stopale prvič k mizi Gospodovi, čiste otrošk duše. In med njimi je bila tudi — Zinka! — Kakor pred let ko so se njene ročice oklepale mamičinega vratu, je bil njen pogled jasen in čist. Tiho je stopala v snežnobeli obleki, z vencem svežih rož, — v bujnih laseh. Bela lilija se je tesno ovijala svečke, ki jo je držala v roki. — O umetnik si li kdaj ustvaril lepši umotvor, — kakor je pogled na čisto angelsko dušo, — ki prvič stopa k mizi Gospodovi! —

Zinka, tebi pa in tvojim sovrstnicam, naj bo pot v življenje čista in jasna, kakor je danes čisto in jasno nebo nad teboj, — ko se raduje tvoja duša v nadzemeljski sreči! —

Dnevi so potekali, izpreminjali se v mesece in slednjič v leto! Mnogo je z njimi izpremenil čas! Otroška srca so se radovala mladosti, življenja!

Tiho je šepetal vir ob koncu vasi. Vse je bilo tako, kod nekaj, — a vendar vse drugače. Jesen se je poslavljal od nas, na njeno mesto je stopila ostra zima! In takrat?

Za črno krsto ovenčano z cvetjem in zelenjem, je stopalo s tiho, — a brezmejno bolestjo kraj svoje mamice in sestic — nežno dekletce — Zinka! Spremljala je ljubljenega roditelja na njegovi zadnji poti! Njen pogled je nemo zrl na krsto, njena misel je bila pri srcu, — ki je sanjalo v njej, — večer sladki sanj.

In takrat se je naselila v mojo dušo, globoka bol, — ki se je družila z bolestjo zapuščenih — ostalih! — In nehote sem vzkljnila: „Otrok dragi, kako rada bi žrtvovala svojo borno srečo, za stalno — srečo, tvojega bodočega življenja!“

Glas srca pa mi je govoril: „Kako čudežno vodiš pota naša — o Bog!“

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

III. Vsa za duše.

Za ta apostolat je bila Mali Tereziji vsaka žrtev — draga.

Ko je bila proti koncu svojega življenja že zelo slaba, ji je bolniška stražnica svetovala četrtturni sprehod na vrtu. Sprejela je svet takoj kakor povelje. — Z veliko težavo se je od tistoga dne sprehajala po vrtu. Tako jo je videla neka sestra in zaprosila jo je, naj vendar sede. Svetnica pa ji je odgovorila: „... Veste, kaj mi daje vedno novo moč? Težave tega sprehoda darujem za nekega misijonarja. Premišljam, kako je morda prav sedaj v daljni tujini, v paganski deželi, takò utrujen in nad svoje moči od naporov preobležen, da more že komaj nadaljevati svoja apostolska potovanja; da bi zmanjšala njegovo trpljenje in njegove trude, darujem ljubemu Bogu svoje“.

Kako zvesto je udejstvovala Mala Terezija besede: „Od božjega je najbolj božje, z Bogom sodelovati pri rešitvi neumrjočih duš!“

(Dalje)